

Rozhodnutí Vyššího vojenského soudu ze dne 31.12.1963, sp. zn. To 18/62, ECLI:CZ:VVS:1963:TO.18.1962.1

Číslo: 9/1963

Právní věta: Trestný čin podle § 288 odst. 1 věta 3 předpokládá, že voják úmyslně, aktivní činností soustavně rozvrací kázeň jednotky. Intenzita narušování kázně

Soud: Vyšší vojenský soud

Datum rozhodnutí: 31.12.1963

Spisová značka: To 18/62

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Trestné činy vojenské, Trestný čin

Předpisy: 140/1961 Sb. § 286
§ 288

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vojenský obvodový soud uznal obžalovaného vinným trestným činem porušování povinností dozorčí služby podle § 286 odst. 1 tr. zák. v jednočinném souběhu s trestným činem ohrožení politického a morálního stavu jednotky podle § 288 odst. 1 tr. zák., protože u své jednotky svévolně opustil pohotovostní službu a odešel do hostince, kde se podnapil, ačkoliv byl v průběhu základní vojenské služby 7 krát kázeňsky trestán pro neplnění úkolů a rozkazů.

Vyšší vojenský soud k odvolání obžalovaného a jeho otce rozsudek soudu 1. stupně zrušil a uznal obžalovaného vinným jen trestným činem podle § 286 odst. 1 tr. zák. a uložil mu mírnější trest.

Z odůvodnění:

Vyšší vojenský soud přezkoumal zákonnost všech výroků napadeného rozsudku a zjistil, že skutková zjištění tohoto rozsudku jsou správná a že jsou v souladu s provedenými důkazy. Soud 1. stupně však pochybil v právním posouzení žalovaného skutku, jestliže obžalovaného uznal vinným též trestným činem ohrožení politického a morálního stavu jednotky podle § 288 odst. 1 tr. zák.

Podle názoru vyššího vojenského soudu konáním obžalovaného, které je předmětem obžaloby, nejsou naplněny znaky tohoto trestného činu. Trestný čin podle § 288 odst. 1 věta 3, totiž předpokládá, aby pachatel úmyslně aktivním jednáním soustavně rozvracel kázeň jednotky, tedy jednáním, které zpravidla svědčí o jeho hlubší charakterové narušenosti a záporném postoji k plnění služebních

povinností a k dodržování pravidel vojenské kázně. Z toho vyplývá, že běžné kázeňské přestupky vojáka, který jinak řádně plní svoje povinnosti, i když tyto přestupky není možno nijak podceňovat, bez dalšího ještě neopravňují k závěru, že pachatel záměrně soustavně narušuje kázeň ve smyslu výše uvedeného zákonného ustanovení. Při posouzení této otázky totiž není možno, jak to učinil soud 1. stupně, mechanicky vycházet z počtu předcházejících kázeňských potrestání obžalovaného, ale je třeba všestranně zhodnotit i ostatní okolnosti případu (osobu pachatele, celkový jeho vztah k plnění služebních povinností, názor kolektivu na jeho osobu apod.) a z toho potom vyvodit, zda jeho jednání naplňuje znaky „soustavného rozvracení kázně jednotky“. Intenzita narušování kázně ve smyslu § 288 odst. 1 věta 3. se totiž musí přibližně rovnat ostatním formám jednání uvedeným v § 288 odst. 1 tr. zák. Proto v daném případě i když projevy nekázně obžalovaného, za které muselo být proti němu už v minulosti 7 krát kázeňsky zakročeno, naznačují některé jeho povahové nedostatky, není možno ve světle toho co bylo výše uvedeno, tuto skutečnost hodnotit izolovaně. Uvedené nedostatky je totiž třeba posoudit s přihlédnutím ke kladným stránkám jeho osoby, zejména v tom směru, že v občanském životě proti němu podstatnější závady nebyly, že pokud jde o výkon vojenské služby byl třikrát odměněn a že doposud soudně trestaný nebyl. To však soud 1. stupně neučinil, protože jinak by musel dospět k závěru, že i přes některé uvedené nedostatky v chování obžalovaného není možno učinit závěr, že by záměrně chtěl rozvracet kázeň jednotky, u které vykonává službu, a to tím méně, že několik z předcházejících kázeňských trestů bylo obžalovanému uloženo za nedbalostní poklesky. Konečně při posouzení této věci není bez významu ani ta skutečnost, že svazácký kolektiv u útvaru po kritickém zhodnocení jednání obžalovaného, jakož i po důkladném zhodnocení jeho přístupu k plnění služebních povinností, v souladu s názorem velitele dospěl k závěru, že celkové chování obžalovaného vykazuje více kladů než záporů.

Vzhledem na všechny uvedené okolnosti vyšší vojenský soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a uznal obžalovaného vinným jen trestným činem porušování povinnosti dozorcí služby podle § 286 odst. 1 tr. zák.